

De Panter en Snelle Harry

1.

Het hoofdkantoor van de Panter zag er uit als een gewoon kantoor. Het deed ook dienst als kantoor voor diverse andere bedrijven, want de Panter was wel een grote organisatie, maar er zaten veel mensen verspreid door het land. Slechts twee etages en de kelder werden door de Panter bewoond.

Commandanten die in de buurt woonden hadden er een kamer. Anderen hadden hun kamer in de rayonkantoren.

De commandeurs zaten wel allemaal in het hoofdgebouw. De Panter zelf had er ook zijn kamer, aangepast aan zijn mobiliteit. Die lag niet erg hoog gezien zijn dwarslaesie. Hij verplaatste zich in een rolstoel en hield zich voor zijn agenten, luitenants, commandanten en commandeurs als schim. Ook de buitenwereld wist niet wie hij was en dat wilde hij ook zo houden.

Tegenover de schim zat commandant Cody. Bij binnenkomst in de kamer van de Panter verbaasde het hem dat er geen dossier op het bureau van de Panter lag. Het gesprek ging dus niet over een nieuwe of oude zaak.

‘Cody, er komt een nieuwe lichting luitenants van de opleiding. Ik ben van plan om Nicolette commandant te maken.’

Het werd stil in de kamer. De Panter kuchte en ging verder.

‘Geen commentaar?’

‘Neen, ze is eraan toe en ze kan het. Het zal voor mij even behelpen worden met een nieuwe luitenant, maar ook dat lossen wij wel op’, antwoordde Cody.

Het werd weer stil in de kamer. De Panter kuchte weer.

Er viel een wat ongemakkelijke stilte. Eigenlijk wilde Theo opstaan en terug gaan naar zijn kamer.

‘Neen, blijf zitten, er is meer. Door de promotie van Nicolette kom ik een commandantenkamer te kort, maar ik heb een commandeurskamer over. Bovendien is er nu een werkloze secretaresse die haar collega’s bijstaat. Ze wacht met smart op haar eigen commandeur. Heb jij ideeën, Cody?’

‘Uw keuze is al bepaald en die zal ook wel gevolgd worden. Neen, er dringt zich niets op. De laatste tijd heb ik weinig contact met de collega’s gehad.’

‘Waarom een antwoord alter ego gecentreerd? Waarom vermijd je de

eerste persoon enkelvoud zo zorgvuldig?’

Er viel weer een stilte in de kamer. Het ging dan toch gebeuren. Het moest eens gebeuren. Te lang had hij het tegen kunnen houden omdat hij zelf de straat op wilde en niet wenste toe te kijken en anderen sturen.

‘Ik moet gaan pakken?’

‘Voor een verhuizing is dat zeker aan te bevelen. Ingaande morgen zit jij in die commandeurskamer en laat morgen Nikki bij me komen. Een gesprek met jou vermoet me commandeur Cody.’

‘U bedoelt?’

‘Dat bedoel ik. Jij krijgt ongevraagd informatie als men niet oplet wat men gaat zeggen. Je veinst een gebrek aan nieuwsgierigheid, ja soms geef je zelfs aan het al te weten wat je hoort en dat wat je hoort slechts een bevestiging is van wat je weet. Terwijl je brandt van nieuwsgierigheid en veelal onwetend bent van wat er gaat komen. Je merkt heel veel op. Je slaat dat op in je geheugen en later vallen de puzzelstukjes op zijn plaats. Je hebt dan ineens een volledig beeld en je gaat over tot actie. Je behoort tot de betere. Verhuis ze.’

‘Wie wordt mijn secretaresse eigenlijk, Panter?’

‘Margreth. Zeer efficiënt, kan niet gewoon lopen, heeft altijd haast. Ze gaat als de brandweer. Het zal wel even behelpen zijn in het begin, maar dat lossen jullie wel op, commandeur. Nu mag je gaan.’

Theo Cody glimlachte.

‘Dank u Panter.’

Ze was onvindbaar. Dat wil zeggen de commandeurskamer was leeg op het meubilair na, maar dat was te verwachten. De secretaresseskamer, behorende bij de commandeurskamer, was ook leeg. En dat was tegen alle verwachting in. Van de Panter had hij toch verwacht, dat zijn secretaresse ingelicht was over zijn komst en dat ze tenminste op haar post was. De nieuwbakken commandeur liep naar de volgende kamer en zag daar twee secretaresses zitten.

‘Goedemiddag dames, wie van jullie weet waar Margreth is?’

‘Dat ben ik, wat kan ik voor u doen meneer?’

Het was duidelijk dat ze dus nog niet was ingelicht door de Panter. Wellicht, omdat ze bij een collega op de kamer verbleef, om haar werk te doen.

Ze stond op en liep naar de deur waar Cody stond. In drie tellen nam Cody haar op en knikte tevreden. Ze had rood krullend kort haar, droeg een bril, was niet lang, maar ook niet klein. Ze was gekleed in een nette

spijkerbroek met daarop een blauw geruit flanellen shirt. Het type shirt dat Cody typeerde als een houthakkershemd.

‘Mijn naam is Cody, ik ben de nieuwe commandeur hiernaast. En ik begrijp dat jij mijn secretaresse wordt.’

‘Maar, u komt morgen toch pas?’

Even was ze de efficiëntie kwijt. Ze was wel eens eerder voorgesteld aan een commandeur, maar dat gebeurde dan door de Panter en niet door de commandeur zelf. En de nieuwe van wie ze wel eens gehoord had herinnerde ze zich, bleek wat sneller te zijn dan ze dacht.

‘Morgen moet ik hier zitten. Het lijkt me dus verstandig dat ik nu verhuis.’

‘Verhuis?’

‘Ja, van uit mijn commandanten kamer naar hier toe. Alles moet verplaatst worden behalve de meubels. De inwendige dienst zei dat ze alles zouden inpakken en verplaatsen, zodra jij er bij was zodat je op alles toezicht kan houden.’

‘O ja natuurlijk, u heeft al met ID gebeld, hoor ik. Ik ga gelijk. U zat op kamer...?’

‘Kamer 371 en ik kom nu op?’

‘Kamer 189, commandeur.’

‘Mooi is dat.’

Ze stoof langs Cody de gang in. Het duurde niet lang of de steekwagen met de drie dozen, die Cody aan inventaris op zijn kamer had, kwam zijn nieuwe kamer binnen.

‘Weet u zeker dat dit alles is, commandeur?’

‘Heb je ook de foto’s en de schilderijen meegenomen, Margreth?’

‘Jazeker! De technische dienst gaat die zo ophangen. Waar wilt u ze hebben?’

Er volgde wat overleg met zijn secretaresse en de technische dienst. Zijn bureau richtte hij in met zijn computer, zijn bureau accessoires en hij kreeg een dictafoon.

‘Wilt u planten in uw kamer?’

‘Luister Margreth. Ik ben een vrijgezel met een hobby die ik hier niet kan uitvoeren. Klokken maken. Planten en gezellige dingen daar heb ik geen tijd voor. Als jij vindt dat deze kamer meer nodig heeft dan de handel die ik meeneem, dan zou ik willen zeggen, ga gerust je gang. Een ding. Op dat dressoir komt een karaf te staan met glazen er om heen. Maar er gaat geen drank in die karaf. Doe er maar een gekleurd watertje in. Dat werkt louterend op bepaalde personen. Heb je de gebruiksaanwijzing voor dit

ding?’

‘De dictafoon? Ja, dat heb ik ergens wel liggen.’

‘Wat doe ik daarmee?’

‘Brieven en memo’s dicteren aan uw commandanten en luitenanten.’

‘En dan tik jij die uit of zo? Heb jij een lijst met mijn ondergeschikten?’

‘Die lijst krijgt u zo van mij en ik tik inderdaad uw dictaat uit.’

‘Zorg er maar voor dat de lijst bijgewerkt is tot de actuele stand en dat ik hem morgen heb.

‘Ja meneer!’

‘Stop! Ik word aangesproken als commandeur Cody als ik werk aan een zaak door een tegenpartij. Als wij met elkaar spreken waar dan ook over, dan ben ik Theo Cody. Meneer word ik als ik gepensioneerd word en als ik een verklaring voor de rechtbank moet afleggen. En nu is het tijd voor koffie, neem wat voor jezelf ook mee en kom hier zitten.’

‘Dat heeft de Panter mij verboden.’

‘Wat heeft hij verboden?’

‘Wij mogen geen sociale contacten leggen met de commandeurs.’

‘Dit wordt een werkoverleg en is absoluut niet sociaal.’

‘Ja, meneer Theo.’

Ze verliet terstond de kamer. Haar kleur was een stuk roder geworden.

Cody stond met z’n handen op zijn rug te kijken naar de verhuizing van de drie dozen en het ophangen van de schilderijen.

‘Wat doe jij nou?’

Nicolette stond achter hem en verbaasde zich over de drukte.

‘Ik laat inpakken en verhuizen en daarna weer uitpakken.’

‘Jij bent gek, ga je naar deze kamer?’

‘Ja, die staat toch leeg.’

Theo liep naar de telefoon en drukte een nummer.

‘Jawel Cody, zit je al op je plaats?’

‘Bijna geïnstalleerd. Maar daar bel ik niet voor, Panter. Nikki is hier nu.’

‘Laat maar komen. Dat is vast goed voor mijn nachtrust.’

Theo verbrak de verbinding en keek strak naar Nicolette die was aangesproken door Margreth op een manier die haar niet beviel. In korte tijd liep de discussie op tot een gevaarlijk niveau. Theo kende de kracht en onbesuisdheid van Nicolette en wilde niet dat zijn nieuwe secretaresse daar op actieve wijze van zou kennis nemen.

‘Dames!’

Nicolette was direct stil, maar Margreth pruttelde nog door. Nicolette pikte dat niet en de verhuizers haalden de schilderijen van de muur. Op de

gang die anders zo stil was, stonden nu een aantal secretaresses om de hoek te kijken hoe dit uit de hand zou lopen. Het geluidsniveau bereikte een hoogtepunt.

‘Dames!!’

Ditmaal bulderde Theo.

Het was direct stil op wat gegiechel na in de gang.

Theo wees op Nikki en een hoek. Zo deed hij dat ook bij Margreth, die nu stil was en net als Nikki naar haar hoek ging. Hij liep naar de gang.

‘Jij, vertel mij eens, wat is hier aan de hand?’ Theo wees een van de giechelaars aan.

‘Niets meneer.’ Ze wilde zich omdraaien en weglopen.

‘Heb ik al gezegd dat je kan gaan?’

‘Neen, meneer.’ Ze kleurde en werd plots verlegen. Alle vier de secretaresses keken schuldig.

‘Voor vijf uur wil ik het steno verslag en het uitgetypte verslag van deze gebeurtenis op mijn bureau. Dus vier verslagen. Afmars.’

Theo liep naar binnen, deed de deur dicht en keek van de een naar de ander.

‘Ik ga een paar dingen zeggen. En zoals gebruikelijk doe ik dat één keer. We werken hier met zijn allen samen om zaken op te lossen. We strijden in het algemeen met elkaar, tegen een gezamenlijke tegenstander. Daar hebben we alle energie bij nodig. Nu heeft de één wat meer dan de andere, maar dat laat zich niet ontladen tegen elkaar. Margreth, dit is luitenant Nicolette van Dordrecht. Nikki dit is Margreth. Je hoeft elkaar niet te zoenen, maar elkaar de hand schudden lijkt mij toch minimaal noodzakelijk. Daarna is voor jullie dit hoofdstuk afgesloten. Een onderlinge vechtpartij vindt uitsluitend beneden plaats in de ring. Margreth, ik zou het jou willen ontraden.’

Nicolette keek vuil naar Theo en ook Margreth keek niet beminnelijk toen ze elkaar de hand gaven.

‘Nikki, de Panter wacht op je.’

‘Dank je.’

Het werkoverleg duurde maar kort. Want Theo moest wennen aan de gedachte dat hij een secretaresse had. Ze vertrok met de mededeling dat hij regelmatig dossiers inzag, dat hij dan daarna wel wat zou dicteren in die dossiers. Bezoekers in de vorm van collega-commandeurs, commandanten en luitenants mochten terstond doorlopen. Anderen moesten via haar. Alle telefoontjes via haar. Ze deed de deur naar de gang dicht.

‘Margreth!!’

Ze kwam weer binnen

‘Ja eh, Theo?’

Het gebruik van de voornaam ging haar nog moeilijk af.

‘De deur naar de gang blijft open. De deur naar jouw kamer blijft open. Op die manier kan je makkelijker met mensen communiceren! Als ik bezoek heb, dan doe je ze maar dicht.’

Ze deed de deur geheel open. Langzaam zakte haar vuurrode kleur terug naar normaal. Die luitenant zou ze nog wel eens, dacht ze.

2.

Nicolette zat bij de Panter haar promotie aan te horen naar commandant. Ze was niet de eerste vrouwelijke commandant, maar wel de eerste die onder Cody kwam.

Cody zat intussen op zijn kamer en had inmiddels koffie gekregen. Er lagen vijf dossiers op zijn bureau. Zijn agenda lag op de juiste datum open en er lag een gesloten envelop op zijn schrijfbord met daarop de tekst persoonlijk voor Cody. Theo zocht zijn briefopener toen ze binnenkwam.

Ze was lang en naar Europese begrippen had ze een goed figuur. Naar Hindoestaanse begrippen was ze fors gebouwd. Haar lange zwarte haren kwamen tot halverwege haar rug en waaiden langs haar hoofd op als ze liep. Pegasus, het vliegende paard, had, in goud uitgevoerd, een plaats gekregen op haar linker neusvleugel. Maar wat Cody het meest in haar aantrok, waren haar staalharde blauwe ogen die fonkelend de wereld inkeken. Ze droeg een klein tasje over haar schouder en stevige schoenen aan haar voeten. Een korte rok en een strak truitje lieten haar vormen goed uitkomen. De mouwen van het truitje waren opgestroopt tot de elleboog. Haar onderarmen lieten spierbundels zien die men niet gauw bij een vrouw verwacht.

Margreth kwam achter haar aan lopen. Ze had getracht haar tegen te houden, omdat ze deze persoon niet kende als een commandant of een luitenant.

Theo opende rustig de envelop en keek naar de pasfoto op het personeelsdossier dat hij in zijn handen hield. De foto vertoonde een merkwaardige gelijkenis met de persoon die voor hem stond. Luitenant Shanti.

‘Commandeur Cody?’

‘Deze dame liep zo maar door, zou u met mij mee willen gaan voor een

afpraak?’

‘Margreth dank je wel, doe jij de deur dicht? Ga zitten. Ja, dat ben ik commandeur Cody.’

Theo wees op een stoel voor het bureau.

‘Mijn naam is Shanti. Ik ben luitenant.’

‘Aangenaam. Je dossier was er iets eerder dan jij. Welkom bij de club.’

Theo nam haar nog eens goed op en sloeg ondertussen het dossier open. Ze straalde onmiskenbaar een kracht uit, die zich niet liet omzetten in watt of pk. Een wenkbrauw werd onwillekeurig opgetrokken.

‘Hoe ben jij bij de Panter gekomen?’

‘Na mijn rechtenstudie werd ik aangesproken en heb ik ja gezegd. Na wat tests en een jaar opleiding ben ik nu luitenant en wordt Nicolette van Dordrecht mijn commandante, volgens mijn briefing’, antwoordde Shanti. Het stond verkort in de kافت van haar dossier.

‘Ja, dat klopt. Waarom denk jij dat jij werd aangesproken?’

‘Ik deed aan freefights, kooigevechten als hobby.’

‘Deed?’ Theo keek verbaasd op. Maar haar mededeling over de freefights verklaarde gelijk de aanwezigheid van de spierbundels in haar armen.

‘Ja, er komt vanzelf actie naar me toe, werd me beloofd.’

‘Je hebt er wel de juiste commandante voor.’

‘Vechten hoefden ze mij niet meer te leren. Dat heeft een instructeur die grappig dacht te zijn gevoeld.’

Theo glimlachte. Hij wist precies wie er bedoeld werd en wat hij had geprobeerd. De deur ging open en een weer rode Margreth liet Nicolette binnen. Theo wees naar een stoel en naar een plaats naast Shanti. Nicolette straalde zodat ze bijna licht gaf. Het was een aardig plaatje om te zien: een platinablondine en een ravenzwarte officier in de garde van de Panter naast elkaar.

‘Ik tref het maar weer. Nicolette, dit is Shanti je luitenant, Shanti naast je Nicolette je commandante.’

Nicolette en Shanti keken verbaasd naar Theo en toen naar elkaar. Beiden hadden iets verwacht maar niet dit.

‘Nu iedereen weet wie wie is, heb ik nog maar een toevoeging.’

Theo keek de beide dames aan.

‘Ik kan aardig jullie lichamelijke kracht inschatten. Ik wil alle verdachten die jullie oppakken letselvrij zien, voordat ze worden overgedragen. Bij letsel hoort een verhaal in drievoud, waarvan er één komt van het lijdende persoon.’

Theo keek de beide dames lang en doordringend aan.

‘Nicolette roep jij even vriendelijk Margreth binnen?’

‘Vriendelijk nog wel.’

De rode kleur van Margreth was weer wat gezakt, maar ze voelde zich allerminst op haar gemak. Ze had niet het charisma, dat de andere twee meiden wel hadden. Ze had niet die spieren, maar daar zou ze wel voor zorgen. Ze had haar efficiency, haar typevaardigheid, haar telefoonstem. En ze vond dat haar benen mooier waren dan die van de andere twee. Niet zo vol met spieren maar mooi gevormd en glad. Ze zou ze laten zien ook, morgen.

Theo wees naar een stoel en naast Nicolette. Ze hield automatisch enige afstand tot de nieuwe commandante die haar nog even een vuile blik toewierp.

‘Margreth, nu jij er bij bent zijn bijna alle kleuren haar vertegenwoordigd. Ik mag mezelf als commandeur gelukkig prijzen met deze verzameling stafleden.’

Theo keek ondertussen van de een naar de ander en hield strak Nicolette haar ogen vast. Ze keek onschuldig maar juist dan broedde er iets. Even dacht hij terug aan een dag op Zeeuws Vlaanderen, alwaar een uitbater van een seksshop, niets vermoedend, kennis maakte met de kracht en vastberadenheid van een toen nog luitenant en een agente. Hij liep niet alleen klappen op, maar moest bovendien onder een stapel videofilms uit kruipen. De onschuld straalde toen ook van Nicolette af.

Theo vervolgde.

‘Margreth binnen 14 dagen na heden wil ik een vergadering met alle commandanten en luitnants van mijn commando in een vergaderkamer. Jij notuleert. Daarna wil ik elke dag een gesprek met twee commandanten apart met hun luitnants. We gaan dan wat dossiers bespreken.’

Voor hij verder ging keek hij naar de nieuwe luitenant en constateerde dat zij daar ongedwongen en bijna emotioneel zat met een ondoorgroondelijke blik in haar staalharde ogen. Nicolette zat een beetje geamuseerd te luisteren naar de onzinnige klusjes die de typejuf uit moest voeren. Ze had het naar haar zin ook zo te zien met dat soort orders. Gelukkig had zij doorgeleerd. Een glimlach vormde zich rond de mond van Theo en dat had Nicolette moeten verontrusten.

‘Dames, teneinde elkaar en elkaars werk beter te leren kennen, heb ik besloten dat Margreth een dag met Nicolette en een dag met Shanti op pad gaat. Tevens gaan jullie beiden ieder een dag bij haar op kantoor zitten. Over veertien dagen wens ik daarvan een rapport te kunnen lezen. In

drievoud. Afmars.'

Nicolette keek niet meer onschuldig maar boos en verbaasd. Shanti leek onverstoorbaar en Margreth was weer rood aangelopen.

De deur bleef open tussen de kamer van de secretaresse net als de deur naar de centrale gang. Verveeld pakte Theo weer een dossier. Hij zou zich de komende tijd verdiepen in dossiers van de commandanten die onder hem dienden. Hij wist dat destijds ook zijn dossiers door een commandeur waren bekeken, maar die had nooit de moeite genomen hem op zijn kamer te roepen om een verklaring te vragen. Hij had zijn commandeur eenmaal ontmoet en had daarna zorgvuldig de werkbesprekingen ontweken, door afspraken te maken. Ook het aantal klusjes dat hij zo van de Panter kreeg waren groot. Uiteindelijk had de commandeur gevraagd of commandant Cody niet beter rechtstreeks onder de Panter kon werken. Tenslotte had hij geen tijd voor werkbesprekingen en de dossiers van de commandant waren tot op de dag bijgewerkt en verhaalden meestal over succes.

John Kalika kwam samen met Van Hees de kamer van Cody binnen. Margreth had haar normale kleur terug en sloot de beide deuren. Ze zou nog eenmaal terugkomen om de koffie te serveren die besteld was. Op dat moment werd er hard gelachen.

Oude tijden werden opgehaald, hoewel die niet altijd even prettig waren geweest voor John Kalika. Hij had inmiddels drie luitenants begraven. De laatste had hem eerst nog het leven gered. Dat was voor hem reden geweest om de buitendienst in te ruilen voor een baantje bij de binnendienst. Hij was regiomanager geworden in Amsterdam.

'Margreth, wil jij even kennismaken met twee commandanten. Commandant Mark van Hees en commandant John Kalika. Ze krijgen net als Nicolette een nieuwe luitenant en die komen ze morgen aan je voorstellen zodat je weet wie er door kunnen lopen.'

'Aangenaam, heren.'

'Bedankt voor de koffie. Het is niet om jou of om de koffie maar ik hoop weinig op kantoor te zijn. Ik ben meer een buitenman. Succes in je functie. Je hebt de beste commandant van de Panter als commandeur.' zei Mark.

Er kwam weer wat kleur in het gezicht van Margreth.

'Dank u wel.' IJlings vertrok ze weer.

Commandant Mark van Hees had wat meer geluk gehad dan John Kalika. Hij had samen met Cody diverse zaken bewerkt en opgelost. Maar ook zelfstandig had hij een goede lijst met zaken gecreëerd waarachter het

woord afgewerkt stond. Zijn luitenant was nu commandant geworden en onder de hoede van zijn commandeur gebleven.

‘Zijn er veel overplaatsingen, Cody?’, wilde Mark weten.

‘Ik weet alleen dat er dit jaar geen commandanten zijn afgezwaid en dat er een volle lichter luitenanten van de opleiding komt. Maar ik heb het idee dat er wel een paar bij zitten die zich in de praktijk snel tot commandant zullen ontwikkelen. Dat betekent dat er wel wat verplaatsingen zijn. Maar eerst wil ik John van harte welkom heten in mijn team. Toch weer naar buiten?’

‘Ja, het ging kriebelen tijdens die zaak die eindigde in Zeeuws Vlaanderen.’ antwoordde John.

‘In België eigenlijk, maar dat hoeft niemand te weten.’

‘Oelala, grensoverschrijdend zonder toestemming dus.’ John Kalika had het naar zijn zin. Dat was op de grijns van zijn gezicht te lezen.

‘Hebben jullie je dossiers meegekregen?’

‘Ja, ik heb er nog genoeg.’ Van Hees mopperde. Met plezier had hij er een paar overgedragen. Maar zo gaat dat niet helaas.

‘Ik heb nog niets, dus heb ik er een paar van Mark overgenomen.’

‘Mooi’

De deur ging open en de secretaresse van de Panter kwam binnen.

‘Twee nieuwe zaken, commandeur, alstublieft.’

‘Dank je wel, wil je ze bij Margreth brengen?’

‘Dat mag niet commandeur, ze moeten in uw handen gegeven worden, orders van de Panter.’

Theo pakte de dossiers aan en knikte.

‘Bevalt het hier, commandeur?’

Dat had ze niet moeten doen, dachten de twee commandanten tegenover Theo.

‘Ja, heel goed dank je. Ga je weer door die deur, Janneke?’

‘Ja.’

‘Leg deze twee even bij Margreth, dank je.’

Verbouwereerd pakte ze de twee dossiers aan en vertrok. De commandanten hielden de adem in. Een nieuwe anekdote voor op de kerstborrel was geboren. Theo trok even een wenkbrauw op en vervolgde.

‘Binnenkort krijgen jullie van mij een uitnodiging voor een werkbespreking. Daar moet iedereen bij aanwezig zijn het is namelijk de eerste bespreking. Het is de bedoeling, dat we elkaar ten minste eens in de drie maanden zien. Dat lijkt me niet te veel.’

‘Nee, daar heb je gelijk in. Eens per maand, dat is pas een ramp.’ Mark

van Hees dacht even terug aan zijn oude commandeur.

‘Okay mannen, go for it and don’t let it get you under.’

‘Wij hoeven voorlopig even geen nieuwe zaken.’

‘Zal ik dat bepalen, Mark?’

‘Het is hem nu al naar het hoofd gestegen.’ Lachend verlieten ze de kamer en lieten de deur naar de gang open op verzoek van Theo.

‘Margreth!!!’

Verschrikt keek de secretaresse om de hoek van de deur. Toen ze constateerde dat het bezoek weg was deed ze de deur geheel open.

‘Ja Theo?’

‘Wat zijn dat voor zaken?’

‘Die mag ik niet inzien. Janneke was erg boos en gooide bijna de thee om toen ze de dossiers op mijn bureau gooide.’

‘Ik hoop dat Janneke geleerd heeft ze bij jou te leggen, als ik in bespreking ben.’

‘Ik moet u waarschuwen dat dat zeer tegen de regels is. Zij komt overal binnen, ook als er iemand in bespreking is.’

‘Bij mij niet, Margreth. Jij bent de enige en daarmee is dit hoofdstuk uit. Ze mag dan de secretaresse zijn van de Panter, ze blijft, net zoals jij, een werknemer die maar te doen heeft wat de baas zegt, tenzij dat tegen de goede zeden en gewoonten ingaat. Zijn dat de dossiers?’

‘Ja, Theo.’

‘Mooi bedankt. En volgende keer boek je ze gelijk in.’

3.

De volgende dag om negen uur belde hij met zijn oude kantoor en kreeg de gloednieuwe commandante Nicolette van Dordrecht aan de telefoon.

‘Van Dordrecht.’

‘Cody hier. Kom even bij mij op kantoor en neem je luitenant mee.’

‘Okay Theo.’

De nieuwe dossiers had hij onder de stapel bestaande dossiers gelegd en gisteren was hij gewoon van boven af met zijn werk begonnen. Als er sprake was van spoed zaken, dan was hij wel bij de Panter geroepen en dat was niet het geval geweest. Om half negen was hij op kantoor gekomen in zijn nieuwe Audi 100 met zes cilinders en een inhoud van 2,4 liter onder de motorkap. Het was wel even wennen geweest dat de wagen in de stad, slechts schakelbaar is in de eerste en tweede versnelling. Doserend met het gaspedaal was een noodzakelijk kwaad bij zes cilinders.